

KroniekHans10

31 Oktober 2019

Beste Vrienden,

Wat hebben we weer een mooie Vriendendag gehad op 3 oktober. Verschillende mensen die dit jaar op bezoek zijn geweest in Pandipieri gaven nu een enthousiast verslag van hun ondervindingen. Daarbij stond onze kunstschool in het centrum van de belangstelling. De bezoekers hadden gelogeerd bij Afrikaanse families, en ook meegedaan met een sponsorwandeling in de heuvels ten noorden van Kisumu. Het is duidelijk dat dit voor onze vrienden een unieke ervaring was.

De plastische chirurg heeft het werk aan mijn gezicht voorlopig afgesloten. Binnenkort zal ik horen of het hem gelukt is alle woekercellen weg te nemen. Volgens wat men in mijn omgeving zegt is mijn gelaat er niet op achteruitgegaan. De actie om onze Afrikaanse vriendin Molly te helpen bij de behandeling van haar invalide been heeft een prachtig resultaat gehad. De giften die velen van jullie hebben bijgedragen zijn voldoende om haar medische behandeling te bekostigen. Hartelijk dank!

Nu moet ik verder gaan met de lessen die Afrikaanse moeders ons kunnen leren. In mijn vorige kroniek heb ik betoogd dat zij hun baby'tjes al voor de geboorte aan het sociale leven laten meedoen. De ervaringen van de nieuw geboren sluiten daardoor mooi aan bij hun prenatale ervaringen: ze herkennen geluiden en bewegingen. Dit werd deze dagen bevestigd op TV; men presenteerde dit als een nieuwe ontdekking. De Afrikaanse baby's mogen allang aan alles meedoen en geven commentaar over hoe het hun bevalt. Ik voel dat Europese baby'tjes in eenzaamheid worden opgesloten. Iemand die in West Afrika had gewerkt bevestigde dit met dit verhaaltje. Toen zij een kindje had gekregen legde zij het in een apart kamertje. Een Afrikaanse vriend die dit zag, zei met afschuw: "Quel solitude!" Vorige week sprak een TV-psycholoog met een jonge moeder over haar huilbaby. We zagen alleen de radeloze moeder. Ik had de neiging om te zeggen: "Vind je het gek?" In Afrika zou men daar het kindje bij vertoond hebben en gekeken hoe de moeder er mee omging.

Onlangs zag ik een programma over eenzaamheid. Daar werd beweerd dat in Nederland de helft van alle oude mensen lijden aan eenzaamheid. Een flink aantal jonge mensen ook; en niemand wist wat er aan te doen. Mij bekreep het gevoel dat bij veel mensen het lijden aan eenzaamheid terug te voeren is naar hun ervaringen als baby'tjes. Quel solitude! Vanaf het begin is hun duidelijk gemaakt dat ze er niet bij horen. En daar zijn ze nooit overheen gekomen. Integendeel, het is in de loop der jaren aangedikt. Elke dag hoor ik op de TV: het kind heeft zijn eigen wereld, met zijn eigen waarden, en zijn eigen zorgen. Het isolement wordt nog versterkt met beweringen dat menselijk geluk bestaat in het voldoen aan eigen eisen en verlangens, en niet aan goede relaties.

Als therapie zou ik alle Nederlandse moeders aanraden hun baby'tjes twee jaar lang op de rug en op de heup te dragen. Weg met de kinderwagens. Kijk naar Afrika. Overal zie je daar gedragen baby'tjes: in de bussen, in de treinen, op de markten, in de winkels, bij feesten en herdenkingen, in kantoren en klaslokalen, in kerken en bij vergaderingen. Moeilijk? Ja, het is iets dat je moet leren. Goed vooroverbuigen, het kindje voorzichtig op je rug slingeren, een grote doek eroverheen, en dan de uiteinden voor je buik samenknopen. Ga je zitten, doe dan de baby op je arm of op je knie. Moet je aan een bureau werken, leg de baby dan op een doek naast je op de grond of in een hoekje van de kamer. Ik zie jullie ervaringen met nieuwsgierigheid tegemoet.

Heel veel groeten. En tot de volgende brief.

Hans Burgman